

POMLADI BO NAJINA SVATBA

Vien Fuong

Pesem se razlega po vsej vasi,
nocoj je praznik in jaz mislim nate —
vse se koplje v mesečini, jaz pa mislim na našo malo leščerbo.
Prehodil sem podolž in počez vso deželo,
a spomin na mojo rodno vas je vedno hodil z menoj,
zakaj tam počiva pol mojega srca, moja draga.
Mislim nate, ljuba, in na tiste temne dni,
ko sem živel v podzemski jami
ob prgišču riža in požirku vode,
požirajoč svoj bes v okrilju hladne zemlje.
Vsako noč si mi prinesla riža, žarečih oči,
in samo zvezde so vedele za najino ljubezen.
Sanjal sem o Cuk An Dai,
ti pa si v meni videla Huong Son Ba.
Njun grob se je odprl neke noči
in dva bela goloba sta poletela proti nebu,
prosta vseh krivic — končno sta lahko bila srečna.

Sklenila sva pobegniti,
ne pred krivico, temveč zato,
da bi pomagala pravici do zmage.
Nekega dne sem napadel njihovo stražo,
a ko sem se vrnil, tudi tebe ni bilo več.

Obleci si svojo novo obleko,
ko utihnejo topovi, se vzameva.
Nad našo svobodno zemljo bosta v pomladi zmage
poletela proti sinjemu nebu
dva bela goloba.

MOJA DOMOVINA

Giang Nam

Ko sem bil še otrok in sem hodil dvakrat na dan v šolo,
sem ljubil svojo domovino po tem, kar sem vedel iz knjig.
»Kdo pravi, da pastir, ki pase bivole, težko živi?«
Sanjajoč sem poslušal ptice, ki so pele v višavah.

Dostikrat sem izostal iz šole
in ko sem lovil metulje ob ribniku,
me je zasačila mati.
Komaj se me je šiba dotaknila,
že sem kričal na ves glas.
Deklica pri sosednjih vratih
se je hihitala. Oh, kakšna nadlega!
Potem je prišel prevrat
in Dolga vojna z njim.
Po moji domovini so divjali sovražniki.
Zapustil sem mater in odšel.
In deklica od sosednjih vrat — kdo bi bil verjel! —
je odšla za menoj.
Tudi tistega dne, ko sva se srečala, se je hihitala.
Njene oči so bile velike in črne — mile in odkrite.
Moja četa je šla mimo, in jaz sem obrnil glavo stran.
Dež je lil
ves dan, a pri srcu mi je bilo toplo, ne da bi vedel zakaj.
Ko je bil znova mir, sem se vrnil
spet v staro šolo, k našim brajdam in sladkornemu trsu.
Spet sva se srečala:
v zadregi si se skrila za vrata
in se smejala, ko sem vprašal:
»Si poročena?« »Ne, tega ne bi mogla reči, brat.«
Drhteč sem te prijel za milo roko
in ti si jo, vso pekočo, pustila v moji.
Danes sem slišal o tebi.
Težko je verjeti. Vendar res je.
Ubili so te in vrgli stran.
Bridkost mi para prsi, da bi umrl.
Nekoč sem ljubil svojo rodno zemljo zaradi njiv, ptic in metuljev
in zaradi dni, ko sem puščal šolo in bil tepen od matere.
Danes jo ljubim, ker na vsaki grudi prsti
leži drobec krvi in mesa nje, ki je ne morem pozabiti.

Iz angleščine prevedel M. B.